

Arrest

nr. 227 839 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 4 mei 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 26 en 27 april 2015 in Hongarije (Eurodac). Op 27 oktober 2015 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Op 13 mei 2015 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,3 jaar oud was met een standaarddeviatie van een tweetal jaar.

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2016 België opnieuw is binnengekomen, diende op 15 september 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 26 april 2016 en 12 juli 2016 in Hongarije (Eurodac).

1.4. Op 28 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 19 december 2018, nr. 214 316).

1.5. Op 14 februari 2019 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 februari 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/09/2016
Overdracht CGVS: 21/02/2017*

U had een eerste persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 10 mei 2017 van 14u00 tot 18u15 en een tweede persoonlijk onderhoud op 26 juli 2017 van 09u08 tot 12u40. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Meester Parmentier, Laetitia (als vervanger voor Meester De Lien, Jan) was gedurende beide onderhouden aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashayi van origine te zijn. U bent drieëntwintig of vierentwintig jaar geleden geboren in het dorp Amla, binnen het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar. U ging niet naar school in Afghanistan en bent analfabeet. U werkte vanaf 1390 tot 1392 (i.e. 21 maart 2011 tot 20 maart 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) bij de grenspolitie als bodyguard van een commandant. In qaws 1392 (november-december 2013) werd er een dreigbrief van de taliban aan uw huis in Dar-i-Noor afgeleverd. U was net met verlof van uw werk en liet de brief voorlezen aan de zoon van uw oom. In de brief stond dat u uw werk moest opzeggen en u bij de taliban moest aansluiten, anders zou u en uw familie worden gedood. Aangezien u al eerder bedreigingen kreeg deed u deze brief u niet en u vertrok de volgende dag terug naar uw werk. Na één maand keerde u met verlof terug naar uw huis in Dar-i-Noor. U ging de dag na uw aankomst naar buiten en toen u op een balkon zat merkte u twee vreemde mannen op. U was argwanend en wilde terug naar huis gaan toen de mannen u plots beschooten. U kon weglopen naar de Amla-bazaar waar uw schoonbroer S.M. een winkel heeft. U besloot om Afghanistan te verlaten. In jeddi 1392 (december 2013/januari 2014) kon u met de hulp van een smokkelaar naar Pakistan te vluchten. U woonde in Pakistan te Lahore en steeds in hetzelfde huis. U bleef binnenshuis uit vrees te worden gearresteerd door de Pakistaanse politie. U besloot om Pakistan te verlaten omdat u als voormalig lid van de Afghaanse strijdkrachten de Pakistaanse autoriteiten vreesde en u ook geen familiaal netwerk had in Pakistan. Na ongeveer één jaar verliet u Pakistan en reisde ongeveer anderhalve maand voor u in België aankwam op 4 mei 2015. U diende dezelfde dag nog een eerste verzoek tot internationale bescherming in.

Uw eerste verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd nadat aan de hand van uw vingerafdrukken bleek dat u in Hongarije een verzoek tot internationale bescherming had geregistreerd. Op 27 oktober 2015 werd u de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten betekend en werd u naar Hongarije overgebracht. Op 29 augustus 2016 arriveerde u opnieuw in België en diende op 15 september 2016 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban. Ter staving van uw tweede verzoek legde u voor: uw politiekaart, een bankkaart, de dreigbrief van de taliban, een loonstrookje, uw taskara en drie foto's.

In het kader van uw tweede verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 28 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd geacht aan uw verzoekmotieven en aan uw verblijfsomstandigheden voor uw vertrek naar België.

Op 14 november 2017 tekende u via uw advocaat (meester De Lien) tegen deze beslissing een beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV bevestigde in haar arrest van 19 december 2018 (Arrest nr. 214316) de beslissing van het CGVS om u de vluchtelingenstatus te weigeren

daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas en aan uw verblijfsomstandigheden voor uw vertrek naar België. Wat betreft de beslissing van het CGVS om u de status van subsidiaire bescherming niet toe te kennen omdat u weigerde uw medewerking te verlenen bij het onderzoek van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief buiten uw regio van herkomst in Afghanistan, oordeelde de RVV evenwel dat inzake uw socio-economisch profiel er voldoende elementen voorhanden zijn om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet te kunnen beoordelen. Gezien de RVV niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt, ontbrak het de RVV aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, °1 van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg werd de beslissing van het CGVS door de RVV vernietigd op 19 december 2018. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd daarom opnieuw onderzocht door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ook na het door de RVV bevolen onderzoek naar de vraag of er in uw hoofde een intern vluchtalternatief bestaat in Afghanistan moet er benadrukt worden dat er na grondig individueel onderzoek van uw verzoek om bescherming moet worden vastgesteld dat u de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door een bende of door de taliban (zie notities van het persoonlijk onderhoud met het CGVS d.d. 10 mei 2017, hierna CGVS, p.21). Een aantal tegenstrijdige verklaringen, inconsistente acties en opvallende vaststellingen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst vallen er twee grote tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan uw adres. Waar u in uw eerste persoonlijk onderhoud nog stelt dat u geen bedreigingen had gekregen alvorens u de dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS p.9), komt u in uw tweede onderhoud te verklaren dat u voordien reeds via de radio en per telefoon werd bedreigd (zie notities van het persoonlijk onderhoud met het CGVS d.d. 26 juli 2017, hierna CGVS2, p.17). Frappanter is dat u over de dreigbrief vertelt dat u de brief had verscheurd en weggegooid nadat u van uw dorp terug naar uw werkplaats was gegaan (CGVS2 p.14). Hoe het dan komt dat u aan het CGVS de door u zelfverklaarde originele brief kan voorleggen is een raadsel (CGVS p.9 en zie administratief dossier onder ingediende documenten nr. 3). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw voorgehouden vrees op een eerste en ernstige manier.

Ten tweede blijken uit uw verklaringen enkele inconsistente gedragingen die uw voorgehouden vrees in een ander daglicht stellen. Zo zegt u dat u de bedreiging aan uw adres in de vorm van een brief aanvankelijk niet serieus nam (CGVS p.20; CGVS2 p.14,17-18) en u na ontvangst van de talibanbrief terug ging werken en na één maand terugkeerde naar uw dorp (CGVS p.10,16,20-21; CGVS2 p.13-14,17). Rekening houdend met uw kennis over de activiteiten van de taliban, namelijk doen wat ze willen, mensen doden, zich mengen onder de bevolking en het gevangennemen van leden van de grenspolitie zoals uw neef (CGVS p.16; CGVS2 p.9), mag uw inschatting over de ernst van de situatie en uw beslissing om terug te keren naar uw dorp verbazen. Hoe u zich voor de geest haalt om als lid van de grenspolitie na te zijn bedreigd toch terug te keren is vreemd en niet erg consistent met het beeld dat u van de taliban in uw regio heeft. Bovendien zijn de taliban reeds van voor uw geboorte actief in uw district (CGVS p.10) en is het volgens u onbekend wie nu juist lid is van de taliban en wie niet (CGVS2 p.9).

Als u niet wist wie de leden van de taliban waren is het des te riskanter om onmaskerd te worden als politieagent, maar dat deerde u schijnbaar niet om elke maand van uw werk naar huis te reizen (CGVS p.15).

Op de vraag waarom u terug naar huis keerde nadat u de dreigbrief had ontvangen antwoordt u weinig verhelderd dat u verlof had en uw familie u vroeg om te komen (CGVS p.20-21; CGVS2 p.17). U wordt tot slot op het CGVS geconfronteerd met de manier en het risico dat u met uw terugkeren nam. U stelt echter

dat u niets anders kon doen (CGVS2 p.13-14). De regelmaat, timing en wijze van over en weer gependel tussen uw werkplaats en uw dorp die u voorhoudt is allerm minst consistent binnen het kader van uw vermeende vrees voor vervolging door de taliban.

Als derde punt moet er nog worden stilgestaan bij een onaannemelijkheid die uw verhaal verder verzwakt. U zegt niet te weten wanneer de dreigbrief is opgesteld omdat u analfabeet bent (CGVS p.9). Nochtans liet u de brief voorlezen aan uw neef (CGVS p.9). Sterker nog, u weet zelfs niet in welk jaar of welke maand de brief is geschreven, zo zegt u zelf (CGVS p.9). Wetende dat de dreigbrief een essentieel stuk vormt van uw asielaanvraag is het weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van haar opmaakdatum die op de brief vermeld staat. Daarenboven moet er op gewezen worden dat het jaar van de datum op de brief werd aangepast.

Ten slotte rijzen er ook ernstige twijfels over de authenticiteit van de dreigbrief. De hoofding en de stempels zijn duidelijk gekopieerd terwijl de tekst er met de hand opgeschreven is. Deze werkwijze wijst er duidelijk op dat de dreigbrief geen authentiek stuk is. Deze vaststellingen omtrent één van de belangrijkste stukken uit uw asielverhaal, ondermijnen uw voorgehouden vrees verder.

Daarnaast geeft u aan dat uw familie zou worden gevisieerd indien u niet op de eisen van de taliban inging, namelijk uw werk stopzetten en u bij hen aansluiten (CGVS p.9; CGVS2 p.17). Aangezien uw familie momenteel nog steeds in uw dorp Amla woont (CGVS p.4) en ze tot op heden geen problemen hebben ondervonden met de taliban (CGVS2 p.17-18), kunnen er wederom vraagtekens worden geplaatst bij uw voorgehouden vrees. Uw verklaring dat het een Godsmirakel is, ze een hond hebben en dat misschien de familieleden van vaderszijde hen soms bewaken kan allerm minst de passiviteit van de taliban in het licht van de geuite doodsbedreigingen verklaren (CGVS2 p.17).

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse grenspolitie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw actieve dienst van twee jaar slechts één maal bij een veiligheidsincident betrokken raakte (CGVS2 p.12-13). Voorts had u als soldaat de laagste rang (CGVS2 p.10). U haalt aan dat er video's bestaan waarop u te zien bent als lid van de grenspolitie. Deze videofragmenten werden getoond door de nationale omroep, zo zegt u (CGVS p.22; CGVS2 p.5). U stelt eerst dat u veel in het werk heeft gesteld om deze video's te bemachtigen, maar later verklaart u dan weer dat u geen stappen ondernam (CGVS2 p.5-6). Nochtans kon u op z'n minst contact opnemen met de nationale omroep, maar dat blijkt alvast niet het geval te zijn. In ieder geval kan u de videofragmenten niet voorleggen en blijft het bestaan ervan dan ook onduidelijk. Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw verzoekmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage rang, het feit dat u de grenspolitie zo'n drieënhalve jaar geleden verliet en de bedrieglijkheid van uw relaas, kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als lid van de grenspolitie een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Te meer daar u geen zicht heeft geboden op uw recente verblijfplaats voor u naar België kwam. U stelt immers gedurende één tot anderhalf jaar in Lahore, Pakistan te hebben verbleven (vragenlijst DVZ punt 40 p.11; CGVS p.6; CGVS2 p.4). Aan dit verblijf kan echter geen geloof worden gehecht omwille van verschillende opmerkelijke vaststellingen en onaannemelijkheden.

U verklaart tijdens heel uw verblijf in Lahore in hetzelfde huis te hebben gewoond (CGVS2 p.4-5). U deed weinig buiten koken voor uw huisgenoot en tv kijken (CGVS2 p.6-7).

U kwam niet vaak buitenshuis omwille van uw vrees om opgepakt te worden door de Pakistaanse autoriteiten aangezien u geen verblijfspapieren had en u voor de Afghaanse grenspolitie had gewerkt

(CGVS2 p.5,19). Uw huisgenoot kwam vaker dan u buiten het huis omdat hij elke dag ging werken, zo verklaart u (CGVS2 p.6).

In dit licht valt ten eerste uw gebrek aan kennis op over de incidenten die gebeurden tijdens uw verblijfsperiode in Lahore. U weet niets over een aanslag op een politiehooftkwartier (CGVS2 p.8). Evenmin doen aanslagen op christelijke kerken een belletje bij u rinkelen (CGVS2 p.8). En ook over een incident waarbij mensen in een moskee omkwamen doordat het dak van de moskee instortte kan u niets aanbrengen (CGVS2p.8-9). Daarenboven weet u niet wat Jamaat ul Ahrar is (CGVS2.p19). Jamaat ul Ahrar is een splintergroepering van de Pakistaanse taliban (TTP) en wordt verantwoordelijk geacht voor de hiervoor genoemde aanslag op het politiehooftkwartier. Het is opvallend dat u een vrees voor de taliban aanhaalt, maar niet de naam herkent van een splintergroep van de taliban die actief is in de stad waar u meer dan een jaar verblijft.

Verder blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van uw woonplaats in Lahore waar u één tot anderhalf jaar doorbracht. U weet immers niet in welke straat u woonde, noch in welke provincie of regio (CGVS2 p.4). Lahore is de hoofdstad van de provincie Punjab, maar tot die vaststelling bent u blijkbaar niet kunnen komen tijdens uw lange verblijf aldaar. Op de vraag of uw huis in het centrum of meer weg van het centrum van de stad was gelegen antwoordt u dan weer naast de vraag door metaforisch te stellen dat de bazaar zoals een stad is (CGVS2 p.5). Bovendien schijnt u geen Pashayi-mensen in Lahore te kennen en weet u zelfs niet of er überhaupt Pashayi wonen in Lahore (CGVS2 p.8). Nochtans blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat er wel degelijk een Pashayi-gemeenschap is in Lahore. Dat u daarvan niet op de hoogte bent is vreemd, des te meer omdat u zelf Pashayi bent (CGVS p.3).

De persoon waarmee u samenwoonde ging elke dag werken, maar verbazend genoeg weet u niet wat voor werk hij deed of waar hij werkte (CGVS2 p.6). Doordat u met hem samenwoonde, uw huisgenoot elke dag werkte en u voor hem kookte (CGVS2 p.5-6) is het totaal onaannemelijk dat u niet zou weten wat voor werk deze persoon deed en waar hij dat werk dan deed. Daarenboven kan u zelfs niet zeggen wat uw favoriete tv-show op de Pakistaanse televisie was (CGVS2 p.7). Dit is toch eigenaardig daar u aangaf steeds binnen te blijven en uw activiteiten in het huis voornamelijk bestonden uit koken, spelen en tv-kijken (CGVS2 p.4-7). U luisterde vooral naar liedjes op tv, zo zegt u, maar vreemd genoeg kan u niet zeggen welke liedjes of welke artiesten uw favorieten waren (CGVS2 p.7). Uw argumentatie dat u hier niet in slaagde omdat u de taal niet begreep snijdt geen hout (CGVS2 p.7). U woonde gedurende één tot anderhalf jaar in hetzelfde huis met weinig om handen, maar wel met een tv en een huisgenoot. De idee dat u nooit sprak met hem over de programma's, artiesten of liedjes die u op tv zag, is onaannemelijk. Alleen al door de fonetische klanken op een repetitieve manier te horen moet u toch in staat zijn om de titel van een tv-programma of liedje te ontcijferen. U had daar bovendien de tijd voor, namelijk één tot anderhalf jaar. Op dezelfde wijze moet u de naam van bekende artiesten hebben gehoord en gezien op de televisie. Deze televisie was naast uw huisgenoot het voornaamste contact met de buitenwereld gedurende een periode van één tot anderhalf jaar. Op die manier is het volstrekt ongeloofwaardig dat u geen enkele kennis hebt over uw favoriete liedjes, artiesten en tv-programma's tijdens uw kluzenaarsbestaan in Lahore.

Ook over uw woonomgeving in Lahore tast u compleet in het duister. Zo weet u niet welke parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen er in de buurt van uw huis in Lahore lagen (CGVS2 p.5-6). Specifiek gevraagd naar de Jinnah, Mansoorah, Mayo en Ganga Ram Hospitals, stelt u van geen enkele van deze ziekenhuizen te hebben gehoord (CGVS2 p.19). Uw verweer dat u nooit naar het ziekenhuis in Lahore bent geweest kan uw ontbrekende kennis over enige ziekenhuizen in uw buurt niet verklaren. Ten slotte kan u ook niet zeggen in welk stadsdelen de christenen vooral wonen (CGVS2 p.19). Net zoals voordien aangehaald is het onmogelijk te geloven dat u geen enkele van voornoemde plaatsen zoals parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen in uw directe omgeving kan benoemen, wetende dat u samenwoonde met iemand die elke dag in de stad Lahore rondliep en u over een tvtoestel beschikte.

Enige kennis over de Pakistaanse politiek of over Pakistaanse politici heeft u ook al niet. Gevraagd naar welke politieke partij de grootste was, welke partijen in de regering zaten en welke partijen onderling ruzie hadden toen u in Pakistan woonde, moet u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). Ook over wie er protesteerde tegen de overheid, iets wat u zelf aangeeft dat vaak gebeurde in de straten van Lahore, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). U weet bovendien niet wat de PML en PTI precies zijn (CGVS2 p.9).

Wanneer u wordt verteld dat het gaat over de politieke partijen Pakistan Muslim League en Tehreek e Insaf, kan u wederom niets aanbrengen (CGVS2 p.9). Nochtans waren beide partijen respectievelijk de grootste en tweede grootste partij na de verkiezingen van mei 2013 en leefden ze op gespannen voet met

elkaar. Iemand uit Lahore met de naam Imran Khan kent u eveneens niet (CGVS2 p.18). Imran Khan is nochtans een bekende ex-cricketspeler die de felle protestacties tegen de regering van premier Nawaz Sharif aanvuurde als leider van de PTI na vermeende corruptie bij de verkiezingen van 2013. Deze grote langdurige protesten met duizenden demonstranten vonden plaats in Lahore en in heel Pakistan. Ze verschenen uitgebreid in de Pakistaanse media. Zelfs wanneer er een foto van Imran Khan aan u wordt voorgelegd herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.3).

Daarnaast weet u ook niet wie Tahir Ul Qadri is (CGVS2 p.19). Uw laconiek antwoord dat u 'Tahir' heet, maar 'Qadri' niet kent, is allerm minst vermakelijk (CGVS2 p.19). Gewezen op zijn bekendheid als religieus leider in Pakistan brengt u opnieuw niets aan (CGVS2 p.19). Tahir Ul Qadri is naast een erg bekende religieus leider de oprichter van de Pakistan Awami Tekreek partij die evenals de PTI na de verkiezingen van 2013 in de clinch ging met de regeringspartij van premier Nawaz Sharif. Tijdens uw verblijf in Lahore vonden er grote en hevige protesten plaats in de stad waarbij verschillende overheids- en mediagebouwen werden bestormd door antiregeringsdemonstranten waarvan de leiders Imran Khan en Tahir Ul Qadri waren. Wanneer u een foto van de befaamde Tahir Ul Qadri wordt getoond herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.9).

Tot slot weet u niet wat Model Town is en waar het in Lahore is gesitueerd (CGVS2 p.19). Model Town is een wijk in Lahore waar het hoofdkwartier van Tahir Ul Qadri is gelegen, maar bovenal is het de plek waar op 17 juni 2014 het Model Town massacre plaatsvond. Een 10-tal mensen kwam om door o.a. schotwonden en velen raakten gewond tijdens de schermutselingen met de ordediensten naar aanleiding van de eerder vermeldde protesten tegen de regering van Nawaz Sharif. Na afloop van de tragedie van Model Town – zoals er ook aan wordt gerefereerd – eisten en kregen de leiders van de oppositie een doorgedreven onderzoek naar de verantwoordelijken (waaronder premier Nawaz Sharif en Punjabi's Chief Minister Shahbaz Sharif) van de dodelijke incidenten. Deze protesten doorheen heel Pakistan duurden meer dan vier maanden en alle hoofdrolspelers, incidenten en verdere ontwikkelingen werden nauwgezet gevolgd door de media, ook na afloop van de protestacties. Op die manier is uw tentoongespreide onwetendheid over deze gebeurtenissen en haar hoofdrolspelers weer enorm verbazingwekkend, wetende dat u over een tv-toestel beschikte, zelf in Lahore woonde en een huisgenoot had die zich elke dag in de stad begaf (CGVS 2 p.4-7).

Daarenboven herkent u geen enkele van de aan u getoonde bekende Pakistanen (CGVS2 p.19-20 en bijlage1). Dat u de premier van Pakistan, Nawaz Sharif, niet visueel kan herkennen is uiterst merkwaardig (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.6). Rekening houdend met de tumultueuze periode die hij tijdens uw verblijf doormaakte, de mediaaandacht naar zijn persoon en zijn functie als premier van het land waar u één tot anderhalf jaar verbleef, is het bijzonder dat u hem niet herkent. Ook de in 2007 vermoorde Benazir Bhutto herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.4). Zij was de voorzitter van de PPP (Pakistan Peoples Party) en is tot op de dag van vandaag een prominent figuur in de Pakistaanse samenleving en media. Shahbaz Sharif die Chief Minister van Punjabi en tevens broer van premier Nawaz Sharif is herkent u evenmin (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.11). Wederom één van de hoofdrolspelers uit de (ophefmakende) periode van uw verblijf in Lahore die u niet herkent. Ook voormalig Minister van Buitenlandse Zaken mevrouw Hina Rabbani Khar en haar opvolger Sartaj Aziz zijn niet herkenbaar voor u (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.7 en nr.1). Mevrouw Hina Rabbani Khar was verwickeld in een liefdesschandaal met de voorzitter van de PPP Bilawal Bhutto Zardari in 2012 en de media bleef hun relatie volgen.

De foto van Punjab's Minister van Justitie, Rana Mashood, herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.10). Rana Mashood was betrokken bij een corruptieschandaal dat op video werd vastgelegd en hij werd in oktober 2014 door zijn partij gedwongen ontslag te nemen. U woonde in die periode in Lahore en keek er televisie, maar u slaagt er niet in deze persoon te herkennen. Mevrouw Naheed Khan van de PPP die in 2014 haar eigen partij startte, de Pakistan Peoples Party Workers, herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.5). Hamza Abbasi, de ster van de enorm populaire en bekroonde dramareeks Pyarey Afzal uit 2013-2014 herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.8). Verder herkent u Rana Mubashir niet als ervaren journalist en tv-presentator op Express News (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.2). Tot slot komt u niet tot de vaststelling dat de laatste foto die u wordt voorgelegd het schrijn van Syed Ali Hajveri is (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.12). Deze heilige plaats ter ere van de in Afghanistan geboren Syed Ali Abul Hasan bin Usman Hajveri is nochtans een erg bekende plek nabij de Bhatti Gate aan het oude stadsdeel van Lahore.

Uw tentoongespreide kennis, of eerder het gebrek daaraan, probeert u goed te praten door te stellen dat u de taal in Pakistan niet begrijpt en niet vaak buitenshuis vertoefde (CGVS2 p.4-5,8,11,18-19). Zoals reeds meermaals aangehaald kan met deze argumentatie geen rekening worden gehouden daar u meer

dan een jaar op dezelfde plek in Lahore verbleef, u er tv keek en samenwoonde met iemand die wél buitenshuis ging (CGVS2 p.4-7). Uw verklaringen zijn in dit opzicht wederom van bedrieglijke aard en verhinderen het CGVS een heldere blik te krijgen van uw werkelijke verblijfssituatie voor u naar België kwam.

Ten slotte moet erop gewezen worden dat u over uw twee verzoeken tot bescherming in België heen geen eenduidige verklaringen aflegde over uw leeftijd, beroepsactiviteit en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In het kader van uw eerste verzoek op 4 mei 2015 verklaarde u 16 jaar te zijn en vermeldde u op geen enkel moment lid te zijn geweest van de Afghaanse grenspolitie. Daarnaast heeft u toen ook uw verblijf van meer dan één jaar in Pakistan niet aan de Belgische autoriteiten kenbaar gemaakt (Verklaring DVZ 10/6/2015 p.4,5,12). Tijdens uw tweede verzoek op 15 september 2016 wijzigde u de verklaringen die u deed bij uw eerste verzoek tot bescherming door te stellen dat u op het moment van uw tweede asielaanvraag 22 jaar was, bij de Afghaanse grenspolitie heeft gewerkt en anderhalf jaar in Pakistan woonde nadat u Afghanistan was ontvlucht en vóór u naar België reisde. De tegenstrijdigheden tussen uw eerste en tweede verzoek voegen zich bij de hierboven gemaakte vaststellingen dat u er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

De argumentatie van uw advocaat in zijn verzoekschrift dat het CGVS bij de beoordeling van uw voorgehouden verblijf in Pakistan onvoldoende rekening hield met uw opleidingsniveau en uw levensomstandigheden in Pakistan werd niet door de RvV aanvaard.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door de RvV gevraagde onderzoek naar het bestaan van een intern vluchtalternatief voor u moet er vooreerst op gewezen worden dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van

de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het

Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. U bent immers een volwassen man die werk vond in Jalalabad en er minstens gedurende twee jaar lang bij de grenspolitie werkte (CGVS p.7-8). U werkte in Jalalabad en keerde pas om de maand naar huis terug met verlof (CGVS p.7-8). Hieruit blijkt onverminderd uw vertrouwdschap met de stad Jalalabad. Door uw verblijf, uw tewerkstelling en de aard van uw werk, zijnde lid van de grenspolitie en bodyguard van een commandant (CGVS p.7), hebt u ongetwijfeld een netwerk kunnen uitbouwen in Jalalabad. Uit uw beide persoonlijke onderhouden blijkt ook dat u in zekere mate in staat bent Engels te spreken en te schrijven (CGVS p.4; CGVS2 p.11). Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan kan rekenen op uw familiaal netwerk om u te helpen wordt aangetoond doordat uw schoonbroer S.M. uw reis naar Europa betaalde en de smokkelaar voor u regelde (CGVS p.6,21; CGVS2 p.2). S.M. baat een winkel uit in Amla en heeft op die manier een inkomen dat hij voor uw hervestiging kan aanwenden (CGVS p.17; CGVS2 p.2).

Ondanks dat u verklaart geen familie te hebben wonen in Jalalabad (CGVS p.11) kan dit geen reden vormen waarom u niet in staat zou zijn om zich te vestigen in Jalalabad. Niet alleen hebt u er in het verleden al jaren gewerkt en verbleven (CGVS p.7-8), zoals eerder aangegeven aanvaardt het UNHCR het principe dat alleenstaande mannen met een profiel zoals het uwe ook zonder ondersteuning van familie kunnen leven in steden onder controle van de Afghaanse overheid. U die zelfredzaam genoeg bent om een reis te ondernemen naar Europa en er zich te vestigen, moet op die manier tevens in staat zijn om in de provinciehoofdstad van zijn eigen regio van herkomst zijn leven terug op te bouwen.

Daarnaast dient er te worden gewezen op de eerdere vaststelling dat u geen zicht hebt geboden op uw verblijfplaatsen alvorens u naar België kwam. Uw verblijf van één à anderhalf jaar in Pakistan is ongeloofwaardig geacht wat doet vermoeden dat u uw ware verblijfsplaatsen of –omstandigheden voor het CGVS verborgen wil houden. Door op dit punt bewust geen helderheid te scheppen vermoedt het CGVS dat u langer in Jalalabad hebt verbleven dan u hebt toegegeven en er mogelijks andere werkervaringen heeft opgedaan die een hervestiging mogelijk maken. Hoe dan ook de vaststelling dat u over een redelijk intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt blijkt uit voornoemde vaststellingen.

Zoals eerder werd aangetoond kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De politiekaart, de bankkaart en het loonstrookje kunnen enkel dienen als bewijs voor uw werk als politieagent aan, maar kunnen geenszins uw asielmotieven of uw verblijf in Pakistan bewijzen. De taskara en de drie foto's vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De foto's staan op geen enkele manier toe te bepalen waar en wanneer ze werden genomen. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze

documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De dreigbrief van de taliban valt ook onder deze categorie. De authenticiteit van de brief is bovendien uiterst twijfelachtig zoals uit bovenstaande vaststellingen is gebleken. Uw asielrelaas werd daarbij in zijn geheel als bedrieglijk bevonden. Overigens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse verzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen: *"Schending van art. 48/5 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht."*

Verzoeker meent vooreerst dat *"Verwerende partij zet een bijzonder onduidelijke redenering neer waarin ze op een verwarrende wijze het onderzoek naar de subsidiaire bescherming onder art. 48/4, §2, c Vw. combineert met onderzoek naar een intern vestigingsalternatief (art. 48/5, §3 Vw.)."* Hij verwijst naar de uiteenzetting in de bestreden beslissing hierover en meent dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing, nalaat om rekening te houden met (1) het aantal burgerslachtoffers, (2) het aantal conflict-gerelateerde incidenten en (3) het aantal ontheemden bij de beoordeling of er sprake is van willekeurig geweld. Hij benadrukt dat de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar de stad Jalalabad in zijn hoofde bevestigt dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, het dorp Amla in het district Dar-i-Noor in de provincie Nangarhar, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en geeft een theoretische toelichting inzake de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Hij meent dat *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Jalalabad in zijn hoofde.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat hij nooit gehoord werd over de toepassing van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde en dus nooit de kans heeft gehad om zijn persoonlijke omstandigheden toe te lichten aan de commissaris-generaal.

Wat de motivering van de bestreden beslissing inzake zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker er vooreerst op dat de commissaris-generaal naliel om te onderzoeken of Jalalabad onder controle van de regering valt en of de nodige infrastructuur er aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. De commissaris-generaal houdt bovendien geen rekening met het feit dat verzoeker in een beveiligde basis verbleef in Jalalabad en deze nauwelijks verliet, *"net uit angst"*. Aldus heeft verzoeker nooit geleefd in de stad en is hij er niet mee vertrouwd. Verzoeker benadrukt bovendien zijn ongeschooldheid en het feit dat hij over geen andere werkervaring beschikt dan *"deze binnen de bescherming van een beveiligde basis"*.

Verzoeker stelt verder dat de commissaris-generaal nalaat te onderzoeken of zijn familiale netwerk thans nog steeds de wil en de capaciteit heeft om verzoeker te steunen in zijn hervestiging naar de stad Jalalabad, of hij er effectief zou kunnen terugvallen op de materiële of financiële steun van familieleden of vrienden, noch in welke omstandigheden verzoeker in de stad Jalalabad zou moeten leven. Dat verzoeker door zijn verblijf en tewerkstelling in de stad Jalalabad ongetwijfeld een netwerk heeft kunnen uitbouwen in de stad Jalalabad betreft een loutere bewering van de commissaris-generaal *"zonder enige vorm van onderzoek te hebben gevoerd laat staan verzoeker gehoord te hebben"*, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat een louter vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk niet voldoende is.

Verzoeker meent dat *"[h]et CGVS houdt bij het onderzoek zagezegd rekening met het profiel van verzoeker. Hierbij worden echter conclusies genomen die niet overeenstemmen met de realiteit"*. Verzoeker wijst erop dat het niet de gewoonte is dat Afghaanse mannen alleen en zelfstandig gaan wonen.

Hij meent verder dat *“Veel van de opgesomde elementen dragen geenszins bij tot eenvoudigere integratie van verzoeker in Jalalabad, waaronder zijn kennis van de Engelse taal.”* Verzoeker benadrukt andermaal dat hij niet vertrouwd is met Jalalabad en er niet over een sociaal netwerk beschikt.

Bovendien dient tevens rekening te worden gehouden met de economische problemen in Afghanistan, waardoor grote segmenten van de bevolking getroffen werden en velen niet langer de capaciteit hebben om op duurzame wijze steun te bieden aan anderen. Er dient onderzocht te worden of verzoeker toegang heeft tot onderdak, of basisinfrastructuur aanwezig is en er toegang is tot basisnoden zoals drinkbaar water, gezondheidszorg, onderwijs. Voorts moet er onderzocht worden of er mogelijkheden zijn om een inkomen te verwerven, en dient de graad van interne verplaatsingen door IDP's in de regio mee in rekening te worden gebracht, aldus verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* duidelijk stellen dat het louter aanwezig zijn van familieleden niet volstaat, maar men moet onderzoeken of er een familiaal steunnetwerk is dat bereid en in staat is om effectieve steun te bieden aan het individu. Dit dient door verwerende partij *in concreto* te worden onderzocht. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen en zullen bieden.

Ten slotte dient, zoals tevens blijkt uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* rekening te worden gehouden met het stigma en discriminatie waarmee terugkeerders na een lang verblijf in het buitenland mee te maken hebben, als zijnde *“aangetast of gecorrumpeerd door hun verblijf in het Westen en illusies over de daar vergaarde rijkdom”*. Dit heeft invloed op de steun van familieleden en de mogelijkheden om werk en onderdak te vinden en maakt terugkeerders vatbaar voor mensenrechtenschendingen en ontvoeringen. De commissaris-generaal heeft echter nagelaten om hiermee rekening te houden, aldus verzoeker. Hij benadrukt zijn langdurige aanwezigheid uit Afghanistan gezien hij al vier jaar in België verblijft. Verzoeker licht toe met welke problemen terugkeerders te kampen krijgen, zoals stigma's en geroddel omdat zij gemaakte schulden niet kunnen inlossen, het vermoeden dat terugkeerders 'besmet' zijn geraakt door het Westen en niet langer moslim zouden zijn, en het feit dat terugkeerders zich niet meer wensen te conformeren, hetgeen gepaard kan gaan met exclusie, discriminatie en geweld. Verzoeker citeert uit een rapport van AIHCR uit 2011, onderzoeken van L. Schuster en N. Majidi uit 2014 en 2015 en de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* met betrekking tot het risicoprofiel van personen die als verwesterd worden beschouwd. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal geen informatie heeft aangebracht over het risico voor terugkeerders op vervolging of mensenrechtenschendingen, noch over de situatie van terugkeerders naar Jalalabad zonder familiaal netwerk.

Verzoeker besluit dan ook dat *“We kunnen concluderen dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar het redelijk karakter van Jalalabad als intern vestigingsalternatief voor verzoeker. Er werd door verwerende partij geen onderzoek verricht naar de concrete omstandigheden waarin verzoeker zou moeten leven in Jalalabad, noch naar de mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien.*

Verwerende partij heeft hoewel ze daar wettelijk toe verplicht is geen enkel onderzoek gevoerd, naar alle bovenstaande elementen, en er ook geen bronnen over verzameld.

Het intern vluchtalternatief moet geëvalueerd worden rekening houdend met algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van de regelmatige verplaatsingen van veel Afghanen, structurele aanwezigheid van IDP's en moeilijkheden die terugkeerders ondervinden om te hervestigen.

Er werd geen rekening gehouden met het gebrek aan basisinfrastructuur in Jalalabad, toegang tot land, inkomen, onderdak en levensmiddelen.

Uit alle beschikbare informatie blijkt duidelijk dat Jalalabad onmogelijk kan worden beschouwd als een redelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker.

Dat verzoeker concludeert dat art. 48 5 § 3 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat gelijktijdig verzoeker vaststelt dat de motivering van de bestreden beslissing overduidelijk niet afdoende is daar er geen rekening werd gehouden met alle elementen in het administratief dossier.

Dat tenslotte overduidelijk (en in weersprek van het arrest van 19 december 2018) verzoeker nog steeds niet is gehoord aangaande zijn standpunt in verband met het beweerd intern vluchtalternatief zoals voorgesteld door het CGVS”.

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 september 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van Cedoca van 25 februari 2019;

- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation" van december 2017;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation – Update" van mei 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation" van juni 2019;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019;
- COI Focus "Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)" van Cedoca van 6 augustus 2019.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3. Waar de *in casu* bestreden beslissing motiveert over de weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, heeft de Raad in de zaak met het rolnummer 212 220 besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten en zijn verblijf in Pakistan gedurende één tot anderhalf jaar voor zijn vertrek naar België (RvV 19 december 2018, nr. 214 316):

"2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij afkomstig is uit het dorp Amla, gelegen in het district Dar-i-Noor van de provincie Nangarhar. De verzoekende partij verklaart analfabeet te zijn en in het Afghaanse jaar 1390 aan de slag te zijn gegaan bij de Afghaanse grenspolitie als lijfwacht van een commandant. In de maand qaws van het jaar 1392 zou er aan het ouderlijk huis van de verzoekende partij in Amla een dreigbrief van de taliban zijn afgeleverd. De verzoekende partij zou toen net verlof hebben gehad en de dreigbrief hebben laten voorlezen door een neef. In de brief zouden de taliban ermee hebben gedreigd de verzoekende partij en haar familie te doden indien zij weigerde haar werk op te zeggen en zich bij de taliban aan te sluiten. De verzoekende partij verklaart deze bedreigingen niet serieus te hebben genomen en de volgende dag opnieuw naar haar werk te zijn vertrokken. Toen zij een maand later met verlof terugkeerde naar huis, zou de verzoekende partij onder vuur zijn genomen door onbekenden. Zij verklaart dat zij naar de winkel van haar schoonbroer in de bazaar van Amla vluchtte. Met de hulp van haar schoonbroer zou de verzoekende partij vervolgens naar Lahore in Pakistan zijn kunnen vluchten waar zij gedurende één jaar en twee maanden in het huis van de smokkelaar zou hebben verbleven. De verzoekende partij verklaart dat zij uiteindelijk Pakistan verliet en naar Europa kwam omdat zij er problemen met de autoriteiten vreesde en er geen familiaal netwerk had. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest de verzoekende partij gedood te worden door de taliban.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing kon dienaangaande op goede gronden het volgende worden gesteld:

"Vooreerst vallen er twee grote tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan uw adres. Waar u in het eerste interview nog stelt dat u geen bedreigingen had gekregen alvorens u de dreigbrief van de taliban had ontvangen (CGVS p.9), komt u in het tweede interview te verklaren dat u voordien reeds via de radio en per telefoon werd bedreigd (CGVS2 p.17). Frappanter is dat u over de dreigbrief vertelt dat u de brief had verscheurd en weggegooid nadat u van uw dorp terug naar uw werkplaats was gegaan (CGVS2 p.14). Hoe het dan komt dat u aan het CGVS de door u zelfverklaarde originele brief kan voorleggen is een raadsel (CGVS p.9 en zie administratief dossier onder ingediende documenten nr. 3). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw voorgehouden vrees op een eerste en ernstige manier.

Ten tweede blijken uit uw verklaringen enkele inconsistente gedragingen die uw voorgehouden vrees in een ander daglicht stellen. Zo zegt u dat u de bedreiging aan uw adres in de vorm van een brief aanvankelijk niet serieus nam (CGVS p.20; CGVS2 p.14,17-18) en u na ontvangst van de talibanbrief terug ging werken en na één maand terugkeerde naar uw dorp (CGVS p.10,16,20-21; CGVS2 p.13-14,17). Rekening houdend met uw kennis over de activiteiten van de taliban, namelijk doen wat ze willen, mensen doden, zich mengen onder de bevolking en het gevangennemen van leden van de grenspolitie zoals uw neef (CGVS p.16; CGVS2 p.9), mag uw inschatting over de ernst van de situatie en uw beslissing om terug te keren naar uw dorp verbazen. Hoe u zich voor de geest haalt om als lid van de grenspolitie na te zijn bedreigd toch terug te keren is vreemd en niet erg consistent met het beeld dat u van de taliban in uw regio heeft. Bovendien zijn de taliban reeds van voor uw geboorte actief in uw district (CGVS p.10) en is het volgens u onbekend wie nu juist lid is van de taliban en wie niet (CGVS2 p.9). Als u niet wist wie de leden van de taliban waren is het des te riskanter om onmaskerd te worden als politieagent, maar dat deerde u schijnbaar niet om elke maand van uw werk naar huis

te reizen (CGVS p.15). Op de vraag waarom u terug naar huis keerde nadat u de dreigbrief had ontvangen antwoordt u weinig verhelderd dat u verlof had en uw familie u vroeg om te komen (CGVS p.20-21; CGVS2 p.17). U wordt tot slot op het CGVS geconfronteerd met de manier en het risico dat u met uw terugkeren nam. U stelt echter dat u niets anders kon doen (CGVS2 p.13-14). De regelmaat, timing en wijze van over en weer gependel tussen uw werkplaats en uw dorp die u voorhoudt is allerm minst consistent binnen het kader van uw vermeende vrees voor vervolging door de taliban.

Als derde punt moet er nog worden stilgestaan bij een onaannemelijkheid die uw verhaal verder verzwakt. U zegt niet te weten wanneer de dreigbrief is opgesteld omdat u analfabeet bent (CGVS p.9). Nochtans liet u de brief voorlezen aan uw neef (CGVS p.9). Sterker nog, u weet zelfs niet in welk jaar of welke maand de brief is geschreven, zo zegt u zelf (CGVS p.9). Wetende dat de dreigbrief een essentieel stuk vormt van uw asielaanvraag is het weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van haar opmaakdatum die op de brief vermeld staat. Daarenboven moet er op gewezen worden dat het jaar van de datum op de brief werd aangepast. Ten slotte rijzen er ook ernstige twijfels over de authenticiteit van de dreigbrief. De hoofding en de stempels zijn duidelijk gekopieerd terwijl de tekst er met de hand opgeschreven is. Deze werkwijze wijst er duidelijk op dat de dreigbrief geen authentiek stuk is. Deze vaststellingen omtrent één van de belangrijkste stukken uit uw asielverhaal, ondermijnen uw voorgehouden vrees verder.

Daarnaast geeft u aan dat uw familie zou worden gevisieerd indien u niet op de eisen van de taliban inging, namelijk uw werk stopzetten en u bij hen aansluiten (CGVS p.9; CGVS2 p.17). Aangezien uw familie momenteel nog steeds in uw dorp Amla woont (CGVS p.4) en ze tot op heden geen problemen hebben ondervonden met de taliban (CGVS2 p.17-18), kunnen er wederom vraagtekens worden geplaatst bij uw voorgehouden vrees. Uw verklaring dat het een Godsmirakel is, ze een hond hebben en dat misschien de familieleden van vaderszijde hen soms bewaken kan allerm minst de passiviteit van de taliban in het licht van de geuite doodsbedreigingen verklaren (CGVS2 p.17).

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse grenspolitie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw actieve dienst van twee jaar slechts één maal bij een veiligheidsincident betrokken raakte (CGVS2 p.12-13). Voorts had u als soldaat de laagste rang (CGVS2 p.10). U haalt aan dat er video's bestaan waarop u te zien bent als lid van de grenspolitie. Deze videofragmenten werden getoond door de nationale omroep, zo zegt u (CGVS p.22; CGVS2 p.5). U stelt eerst dat u veel in het werk heeft gesteld om deze video's te bemachtigen, maar later verklaart u dan weer dat u geen stappen ondernam (CGVS2 p.5-6). Nochtans kon u op z'n minst contact opnemen met de nationale omroep, maar dat blijkt alvast niet het geval te zijn. In ieder geval kan u de videofragmenten niet voorleggen en blijft het bestaan ervan dan ook onduidelijk. Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw lage rang, het feit dat u de grenspolitie zo'n drieënhalve jaar geleden verliet en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas, kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als lid van de grenspolitie een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Te meer daar u geen zicht heeft geboden op uw recente verblijfplaats voor u naar België kwam. U stelt immers gedurende één tot anderhalf jaar in Lahore, Pakistan te hebben verbleven (vragenlijst DVZ punt 40 p.11; CGVS p.6; CGVS2 p.4). Aan dit verblijf kan echter geen geloof worden gehecht omwille van verschillende opmerkelijke vaststellingen en onaannemelijkheden.

U verklaart tijdens heel uw verblijf in Lahore in hetzelfde huis te hebben gewoond (CGVS2 p.4-5). U deed weinig buiten koken voor uw huisgenoot en tv kijken (CGVS2 p.6-7).

U kwam niet vaak buitenshuis omwille van uw vrees om opgepakt te worden door de Pakistaanse autoriteiten aangezien u geen verblijfspapieren had en u voor de Afghaanse grenspolitie had gewerkt (CGVS2 p.5,19). Uw huisgenoot kwam vaker dan u buiten het huis omdat hij elke dag ging werken, zo verklaart u (CGVS2 p.6).

In dit licht valt ten eerste uw gebrek aan kennis op over de incidenten die gebeurden tijdens uw verblijfsperiode in Lahore. U weet niets over een aanslag op een politiehoofdkwartier (CGVS2 p.8). Evenmin doen aanslagen op christelijke kerken een belletje bij u rinkelen (CGVS2 p.8). En ook over

een incident waarbij mensen in een moskee omkwamen doordat het dak van de moskee instortte kan u niets aanbrengen (CGVS2 p.8-9). Daarenboven weet u niet wat Jamaat ul Ahrar is (CGVS2 p.19). Jamaat ul Ahrar is een splintergroepering van de Pakistaanse taliban (TTP) en wordt verantwoordelijk geacht voor de hiervoor genoemde aanslag op het politiehooftkwartier. Het is opvallend dat u een vrees voor de taliban aanhaalt, maar niet de naam herkent van een splintergroep van de taliban die actief is in de stad waar u meer dan een jaar verblijft.

Verder blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van uw woonplaats in Lahore waar u één tot anderhalf jaar doorbracht. U weet immers niet in welke straat u woonde, noch in welke provincie of regio (CGVS2 p.4). Lahore is de hoofdstad van de provincie Punjab, maar tot die vaststelling bent u blijkbaar niet kunnen komen tijdens uw lange verblijf aldaar. Op de vraag of uw huis in het centrum of meer weg van het centrum van de stad was gelegen antwoordt u dan weer naast de vraag door metaforisch te stellen dat de bazaar zoals een stad is (CGVS2 p.5). Bovendien schijnt u geen Pashayi-mensen in Lahore te kennen en weet u zelfs niet of er überhaupt Pashayi wonen in Lahore (CGVS2 p.8). Nochtans blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat er wel degelijk een Pashayigemeenschap is in Lahore. Dat u daarvan niet op de hoogte bent is vreemd, des te meer omdat u zelf Pashayi bent (CGVS p.3).

De persoon waarmee u samenwoonde ging elke dag werken, maar verbazend genoeg weet u niet wat voor werk hij deed of waar hij werkte (CGVS2 p.6). Doordat u met hem samenwoonde, uw huisgenoot elke dag werkte en u voor hem kookte (CGVS2 p.5-6) is het totaal onaannemelijk dat u niet zou weten wat voor werk deze persoon deed en waar hij dat werk dan deed.

Daarenboven kan u zelfs niet zeggen wat uw favoriete tv-show was op de Pakistaanse televisie was (CGVS2 p.7). Dit is toch eigenaardig daar u aangaf steeds binnen te blijven en uw activiteiten in het huis voornamelijk bestonden uit koken, spelen en tv-kijken (CGVS2 p.4-7). U luisterde vooral naar liedjes op tv, zo zegt u, maar vreemd genoeg kan u niet zeggen welke liedjes of welke artiesten uw favorieten waren (CGVS2 p.7). Uw argumentatie dat u hier niet in slaagde omdat u de taal niet begreep snijdt geen hout (CGVS2 p.7). U woonde gedurende één tot anderhalf jaar in hetzelfde huis met weinig om handen, maar wel met een tv en een huisgenoot. De idee dat u nooit sprak met hem over de programma's, artiesten of liedjes die u op tv zag, is onaannemelijk. Alleen al door de fonetische klanken op een repetitieve manier te horen moet u toch in staat zijn om de titel van een tv-programma of liedje te ontcijferen. U had daar bovendien de tijd voor, namelijk één tot anderhalf jaar. Op dezelfde wijze moet u de naam van bekende artiesten hebben gehoord en gezien op de televisie. Deze televisie was naast uw huisgenoot het voornaamste contact met de buitenwereld gedurende een periode van één tot anderhalf jaar. Op die manier is het volstrekt ongeloofwaardig dat u geen enkele kennis hebt over uw favoriete liedjes, artiesten en tv-programma's tijdens uw kluizenaarsbestaan in Lahore.

Ook over uw woonomgeving in Lahore tast u compleet in het duister. Zo weet u niet welke parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen er in de buurt van uw huis in Lahore lagen (CGVS2 p.5-6). Specifiek gevraagd naar de Jinnah, Mansoorah, Mayo en Ganga Ram Hospitals, stelt u van geen enkele van deze ziekenhuizen te hebben gehoord (CGVS2 p.19). Uw verweer dat u nooit naar het ziekenhuis in Lahore bent geweest kan uw ontbrekende kennis over enige ziekenhuizen in uw buurt niet verklaren. Ten slotte kan u ook niet zeggen in welk stadsdelen de christenen vooral wonen (CGVS2 p.19). Net zoals voordien aangehaald is het onmogelijk te geloven dat u geen enkele van voornoemde plaatsen zoals parken, scholen, moskeeën of ziekenhuizen in uw directe omgeving kan benoemen, wetende dat u samenwoonde met iemand die elke dag in de stad Lahore rondliep en u over een tvtoestel beschikte.

Enige kennis over de Pakistaanse politiek of over Pakistaanse politici heeft u ook al niet. Gevraagd naar welke politieke partij de grootste was, welke partijen in de regering zaten en welke partijen onderling ruzie hadden toen u in Pakistan woonde, moet u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). Ook over wie er protesteerde tegen de overheid, iets wat u zelf aangeeft dat vaak gebeurde in de straten van Lahore, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.18). U weet bovendien niet wat de PML en PTI precies zijn (CGVS2 p.9).

Wanneer u wordt verteld dat het gaat over de politieke partijen Pakistan Muslim League en Tehreek e Insaf, kan u wederom niets aanbrengen (CGVS2 p.9). Nochtans waren beide partijen respectievelijk de grootste en tweede grootste partij na de verkiezingen van mei 2013 en leefden ze op gespannen voet met elkaar. Iemand uit Lahore met de naam Imran Khan kent u eveneens niet (CGVS2 p.18).

Imran Khan is nochtans een bekende ex-cricketspeler die de felle protestacties tegen de regering van premier Nawaz Sharif aanvuurde als leider van de PTI na vermeende corruptie bij de verkiezingen van 2013. Deze grote langdurige protesten met duizenden demonstranten vonden plaats in Lahore en in heel Pakistan. Ze verschenen uitgebreid in de Pakistaanse media. Zelfs wanneer er een foto van Imran Khan aan u wordt voorgelegd herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.3).

Daarnaast weet u ook niet wie Tahir Ul Qadri is (CGVS2 p.19). Uw laconiek antwoord dat u 'Tahir' heet, maar 'Qadri' niet kent, is allerm minst vermakelijk (CGVS2 p.19). Gewezen op zijn bekendheid als religieus leider in Pakistan brengt u opnieuw niets aan (CGVS2 p.19). Tahir Ul Qadri is naast een erg

bekende religieus leider de oprichter van de Pakistan Awami Tekreek partij die evenals de PTI na de verkiezingen van 2013 in de clinch ging met de regeringspartij van premier Nawaz Sharif. Tijdens uw verblijf in Lahore vonden er grote en hevige protesten plaats in de stad waarbij verschillende overheids- en mediagebouwen werden bestormd door antiregeringsdemonstranten waarvan de leiders Imran Khan en Tahir Ul Qadri waren. Wanneer u een foto van de befaamde Tahir Ul Qadri wordt getoond herkent u hem niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.9).

Tot slot weet u niet wat Model Town is en waar het in Lahore is gesitueerd (CGVS2 p.19). Model Town is een wijk in Lahore waar het hoofdkwartier van Tahir Ul Qadri is gelegen, maar bovenal is het de plek waar op 17 juni 2014 het Model Town massacre plaatsvond. Een 10-tal mensen kwam om door o.a. schotwonden en velen raakten gewond tijdens de schermutselingen met de ordediensten naar aanleiding van de eerder vermeldde protesten tegen de regering van Nawaz Sharif. Na afloop van de tragedie van Model Town – zoals er ook aan wordt gerefereerd – eisten en kregen de leiders van de oppositie een doorgedreven onderzoek naar de verantwoordelijken (waaronder premier Nawaz Sharif en Punjab's Chief Minister Shahbaz Sharif) van de dodelijke incidenten. Deze protesten doorheen heel Pakistan duurden meer dan vier maanden en alle hoofdrolspelers, incidenten en verdere ontwikkelingen werden nauwgezet gevolgd door de media, ook na afloop van de protestacties. Op die manier is uw tentoongespreide onwetendheid over deze gebeurtenissen en haar hoofdrolspelers weer enorm verbazingwekkend, wetende dat u over een tv-toestel beschikte, zelf in Lahore woonde en een huisgenoot had die zich elke dag in de stad begaf (CGVS 2 p.4-7).

Daarenboven herkent u geen enkele van de aan u getoonde bekende Pakistanen (CGVS2 p.19-20 en bijlage1). Dat u de premier van Pakistan, Nawaz Sharif, niet visueel kan herkennen is uiterst merkwaardig (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.6). Rekening houdend met de tumultueuze periode die hij tijdens uw verblijf doormaakte, de mediaaandacht naar zijn persoon en zijn functie als premier van het land waar u één tot anderhalf jaar verbleef, is het bijzonder dat u hem niet herkent. Ook de in 2007 vermoordde Benazir Bhutto herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.4). Zij was de voorzitter van de PPP (Pakistan Peoples Party) en is tot op de dag van vandaag een prominent figuur in de Pakistaanse samenleving en media. Shahbaz Sharif die Chief Minister van Punjab is en tevens broer van premier Nawaz Sharif herkent u evenmin (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.11). Wederom één van de hoofdrolspelers uit de (ophefmakende) periode van uw verblijf in Lahore die u niet herkent. Ook voormalig Minister van Buitenlandse Zaken mevrouw Hina Rabbani Khar en haar opvolger Sartaj Aziz zijn niet herkenbaar voor u (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.7 en nr.1). Mevrouw Hina Rabbani Khar was verwickeld in een liefdesschandaal met de voorzitter van de PPP Bilawal Bhutto Zardari in 2012 en de media bleef hun relatie volgen. De foto van Punjab's Minister van Justitie, Rana Mashood, herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.10). Rana Mashood was betrokken bij een corruptieschandaal dat op video werd vastgelegd en hij werd in oktober 2014 door zijn partij gedwongen ontslag te nemen. U woonde in die periode in Lahore en keek er televisie, maar u slaagt er niet in deze persoon te herkennen. Mevrouw Naheed Khan van de PPP die in 2014 haar eigen partij startte, de Pakistan Peoples Party Workers, herkent u niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.5). Hamza Abbasi, de ster van de enorm populaire en bekroonde dramareeks Pyarey Afzal uit 2013-2014 herkent u eveneens niet (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.8). Verder herkent u Rana Mubashir niet als ervaren journalist en tv-presentator op Express News (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.2). Tot slot komt u niet tot de vaststelling dat de laatste foto die u wordt voorgelegd het schrijn van Syed Ali Hajveri is (CGVS2 p.19-20 en bijlage1 nr.12). Deze heilige plaats ter ere van de in Afghanistan geboren Syed Ali Abul Hasan bin Usman Hajveri is nochtans een erg bekende plek nabij de Bhatti Gate aan het oude stadgedeelte van Lahore.

Uw tentoongespreide kennis, of eerder het gebrek daaraan, probeert u goed te praten door te stellen dat u de taal in Pakistan niet begrijpt en niet vaak buitenshuis vertoefde (CGVS2 p.4-5,8,11,18-19). Zoals reeds meermaals aangehaald kan met deze argumentatie geen rekening worden gehouden daar u meer dan een jaar op dezelfde plek in Lahore verbleef, u er tv keek en samenwoonde met iemand die wél buitenshuis ging (CGVS2 p.4-7). Uw verklaringen zijn in dit opzicht wederom van bedrieglijke aard en verhinderen het CGVS een heldere blik te krijgen van uw werkelijke verblijfssituatie voor u naar België kwam.

(...)"

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel van ongeletterde. Zij stelt zonder meer dat de vragen die haar werden gesteld te hoog gegrepen waren om door een analfabeet te kunnen worden beantwoord. Wat betreft de feiten op grond waarvan zij internationale bescherming vraagt, toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat haar ongeletterdheid haar belemmert hieromtrent coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek. Uit de gehoorverslagen blijkt geenszins dat de vragen die

de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven werden gesteld haar begrip te boven gingen, noch dat zij deze verkeerd begrepen zou hebben. Wat haar voorgehouden verblijf in Pakistan betreft, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de vragen die haar desbetreffend werden gesteld betrekking hebben op elementen die kunnen worden verondersteld deel te hebben uitgemaakt van de onmiddellijke leefomgeving van iemand die gedurende meer dan een jaar in Lahore heeft gewoond. Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde verblijfplaats gedurende meer dan een jaar. Het argument dat de verzoekende partij in Pakistan als kluizenaar zou hebben geleefd en er de taal niet sprak, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij totaal afgesloten van de buitenwereld leefde, nu zij tv keek en samenwoonde met iemand die wel geregeld buitenshuis kwam (stuk 5, gehoorverslag 26.07.2017, p. 4-7). De verzoekende partij toont verder niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij documenten heeft voorgelegd ter staving van haar relaas, dient te worden vastgesteld dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

“De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De politiekaart, de bankkaart en het loonstrookje kunnen enkel dienen als bewijs voor uw werk als politieagent aan, maar kunnen geenszins uw asielmotieven of uw verblijf in Pakistan bewijzen. De taskara en de drie foto's vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De foto's staan op geen enkele manier toe te bepalen waar en wanneer ze werden genomen. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De dreigbrief van de taliban valt ook onder deze categorie. De authenticiteit van de brief is bovendien uiterst twijfelachtig zoals uit bovenstaande vaststellingen is gebleken. Uw asielrelaas werd daarbij in zijn geheel als bedrieglijk bevonden. Overigens blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afgaanse asielzoeker.”

De verzoekende partij brengt geen argumenten aan die bovenstaande concrete en pertinente motieven weerleggen of daaraan afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.”

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gezag van gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement

wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Aldus dringt zich in onderhavig beroep enkel een beoordeling op van de nieuwe elementen die thans voorliggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders naar Afghanistan, komt hij niet verder dan het aanvoeren van en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade evenwel *in concreto* aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie kan hiertoe niet volstaan. Verzoeker voert geen enkel concreet, op hem persoonlijk van toepassing zijnde element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn verblijf in België intussen dermate zou zijn verwesterd dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade heeft in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beoordeelt verder de motivering in de bestreden beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en de middelen hierover. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij naar het oordeel van de Raad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal (Landeninformatie, stuk 18, nr. 18) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden.

Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR "*Eligibility Guidelines*") en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (hierna: EASO "*Guidance*")

Note”) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van *insurgents* in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met "high profile"-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 18, nr. 18) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de Taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers geviséerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de beschreven aanslagen is echter

niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt genoegzaam bevestigd door de recente informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in de aanvullende nota.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De bestreden beslissing oordeelde dienaangaande terecht dat, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich in de stad Jalalabad vestigt. Verzoeker is immers een gezonde man van beroepsleeftijd die gedurende minstens twee jaar in Jalalabad werkte voor de grenspolitie en pas om de maand met verlof naar huis terugkeerde (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 9, p. 7-8). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat hieruit verzoekers vertrouwdschap met de stad Jalalabad blijkt. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij de basis nooit heeft verlaten uit angst betreft een blote *post-factum* bewering. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers minstens dat verzoeker steeds naar de stad Jalalabad ging om het openbaar vervoer te nemen naar zijn regio van herkomst (*Ibid.*, p. 8), waaruit zijn vertrouwdschap met de stad kan blijken.

De bestreden beslissing oordeelde verder naar het oordeel van de Raad terecht dat door zijn verblijf, tewerkstelling en de aard van zijn werk als zijnde lid van de grenspolitie en bodyguard van een commandant, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker een netwerk heeft kunnen uitbouwen in de stad Jalalabad. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat dit een louter vermoeden betreft en hij hierover niet werd gehoord kan hieraan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, temeer daar verzoeker geen concrete elementen toelicht die dit vermoeden kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Hoe dan ook wijst de Raad er andermaal op dat UNHCR in principe aanvaardt dat ook jongemannen met verzoekers profiel ook zonder ondersteuning van familie kunnen leven in steden die onder de controle van de Afghaanse overheid vallen, hetgeen het geval is voor de stad Jalalabad. Het loutere feit dat verzoeker niet over een familiaal of sociaal netwerk beschikt in de stad is dan ook niet bepalend voor verzoekers hervestiging. De Raad wijst er immers op dat verzoeker over de nodige werkervaring beschikt als lid van de grenspolitie en bodyguard in de stad Jalalabad, wat erop wijst dat hij over voldoende capaciteiten beschikt om in de stad Jalalabad in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers ongeschooldheid hem in het verleden niet in de weg stond om in de stad Jalalabad werk te vinden, zoals blijkt uit zijn verklaringen over zijn werk bij de grenspolitie en als bodyguard (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 9-10). Uit verzoekers persoonlijke onderhouds blijkt bovendien dat hij tot in zekere mate in staat is om Engels te spreken en te schrijven (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 9, p. 4; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11), hetgeen een extra competentie vormt die kan bijdragen tot de mogelijkheden voor verzoeker om werk te vinden in de stad Jalalabad en aldus wel degelijk bij kan dragen tot een eenvoudigere integratie van verzoeker in de stad, in tegenstelling tot wat hij zelf beweert in zijn verzoekschrift.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarbij wordt niet aangetoond dat verzoeker zijn eerdere tewerkstelling opnieuw zal moeten opnemen om hierin te slagen.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt bovendien dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan kan rekenen op de steun van zijn familiaal netwerk, dat tevens over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker bij te staan. De bestreden beslissing merkte immers terecht op dat verzoekers schoonbroer S.M. hem in het verleden heeft bijgestaan door een smokkelaar te regelen en zijn reis naar Europa te bekostigen, alsook dat deze S.M. een winkel uitbaat in Alma en aldus over een

inkomen beschikt dat kan aangewend worden voor verzoekers hervestiging (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 9, p. 6, 17, 21; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 2). Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of verzoeker effectief kan rekenen op de materiële of financiële steun van familieleden of vrienden noch in welke omstandigheden hij zou moeten leven, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal heeft voldaan aan zijn bewijslast door te wijzen op de aanwezigheid van een familiaal netwerk dat in staat is om en in het verleden heeft bewezen steun te bieden, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen. Indien verzoeker meent dat zijn familie de wil en/of de capaciteit(en) niet heeft om hem duurzame en/of effectieve steun te bieden, dient hij dit *in concreto* aan te tonen en kan hij niet volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van hem en zijn familie of met de blote bewering dat zijn familie de wil en/of de capaciteiten niet zou hebben om hem op duurzame en/of effectieve wijze steun te bieden.

Verzoeker gaat bovendien nog voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat *“Daarnaast dient er te worden gewezen op de eerdere vaststelling dat u geen zicht hebt geboden op uw verblijfplaatsen alvorens u naar België kwam. Uw verblijf van één à anderhalf jaar in Pakistan is ongeloofwaardig geacht wat doet vermoeden dat u uw ware verblijfplaatsen of –omstandigheden voor het CGVS verborgen wil houden. Door op dit punt bewust geen helderheid te scheppen vermoedt het CGVS dat u langer in Jalalabad hebt verbleven dan u hebt toegegeven en er mogelijks andere werkervaringen heeft opgedaan die een hervestiging mogelijk maken. Hoe dan ook de vaststelling dat u over een redelijk intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt blijkt uit voornoemde vaststellingen.”*

Op basis van het voorgaande treedt de Raad dan ook het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in staat is om zich permanent in Jalalabad te vestigen. Verzoekers bewering dat het niet de gewoonte is dat Afghaanse mannen alleen en zelfstandig gaan wonen betreft een blote bewering die niet wordt gestaafd door enige concrete gegevens en aldus niet wordt aangenomen door de Raad.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of verzoeker toegang heeft tot onderdak, basisinfrastructuur en basisnaden en de mogelijkheid om een inkomen te verweren, wijst de Raad erop dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de stad Jalalabad kan worden beschouwd als een stedelijk gebied waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en onder de effectieve controle van de regering valt. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die deze beoordeling kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Het volstaat aldus dat het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief *in casu* in de stad Jalalabad wordt afgetoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam dat dit redelijk karakter op afdoende wijze werd getoetst aan verzoekers persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat terugkeerders naar Afghanistan te maken krijgen met stigma's en discriminatie die een impact hebben op de steun van familieleden en de mogelijkheden om werk of onderdak te vinden, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker ingeval van een terugkeer naar Jalalabad het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Verzoeker dient dit immers *in concreto* aan te tonen doch blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker toont, mede gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers persoonlijke omstandigheden, dan ook niet aan dat hij ingeval van een terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

Bovendien wijst de Raad erop dat hierboven reeds is gebleken dat verzoeker niet aantoont dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, noch dat hij hierdoor een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen. Evenmin toont verzoeker aan dat hij specifiek zal worden getroffen door het willekeurig geweld dat in Jalalabad plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn langdurig verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij niet (opnieuw) gehoord werd door de commissaris-generaal nadat de Raad verder onderzoek vroeg (RvV 19 december 2018, nr. 214 316), zodat verzoeker meent dat hij niet werd gehoord over de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Jalalabad, stelt de Raad vast dat er in de gegeven omstandigheden geen verplichting bestaat om verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. In voorliggend geval beschikte de commissaris-generaal,

blijkens de bestreden beslissing, over voldoende elementen. Daarenboven heeft verzoeker middels onderhavig beroep de mogelijkheid gekregen om zijn opmerkingen met betrekking tot de mogelijkheid van het intern vestigingsalternatief naar de stad Jalalabad kenbaar te maken, zodat hiermee rekening werd gehouden door de Raad bij de beoordeling van de redelijkheid van dit intern vestigingsalternatief. De Raad ziet dan ook niet in welke gegevens of elementen verzoeker nog zou hebben aangevoerd bij de commissaris-generaal die zouden kunnen leiden tot een andere conclusie met betrekking tot de toepassing van het intern vestigingsalternatief naar de stad Jalalabad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP